

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111213838
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1111213838.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Michaela Krajčová v spore žalobcu: Y. T. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., prechodný pobyt W. 3, X., právne zast. ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA - JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s.r.o., so sídlom Ulica 1. mája 1246, Vranov nad Topľou, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra SR, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, o odvolaní oboch sporových strán proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 8C/62/2011-683 zo dňa 10.3.2023, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV pod sp.zn. B1-8C/62/2011, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 8C/62/2011-683 zo dňa 10.3.2023, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV pod sp.zn. B1-8C/62/2011, vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, p o t v r d z u j e.

II. Vo výroku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na zaplatenie 4.000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy m e n í tak, že žalobu v tejto časti z a m i e t a.

III. Vo výroku o náhrade trov konania rozsudok m e n í tak, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

IV. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č.k. 8C/62/2011-683 zo dňa 10.3.2023 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 4.000,- eur do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku. V prípade, že túto povinnosť nesplní, je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatennej sumy od tridsiateho prvého dňa po právoplatnosti rozsudku do zaplatenia (výrok I.). Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok II.). Žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania o zaplatenie náhrady škody (výrok III.). Žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania o zaplatenie nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % z priznanej sumy vo výške 4.000,- eur (výrok IV.).

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3.970.563,04 eur spolu úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedenej sumy odo dňa 30.12.2009 do zaplatenia, a zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 25.9.2007 bolo uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície vo Svidníku ČVS:ORP-175/OdV-SK-2007 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku žalobcovi vznesené obvinenie pre podozrenie zo spáchania zločinu týrania blízkej a

zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené uznesením Okresnej prokuratúry Prešov zo dňa 30.11.2009, sp.zn. 1Pv 558/07-86, a to podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, nakoľko skutok nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.12.2009. Žalobca si v dôsledku tohto podľa neho nezákonného obvinenia uplatňoval voči štátu náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti sa škody spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) v celkovej výške 3.970.563,04 eur, tvorenej nasledovnými položkami: a) skutočná škoda vo výške 18.328,35 Eur, vzniknutá v dôsledku platenia nájomného v mieste prechodného bydliska žalobcu v Bratislave za obdobie odo dňa 15.07.2007 do 29.12.2009; b) škoda vo forme ušlého zisku vo výške 39.832,70 eur vyplývajúceho zo zrušenej zmluvy o spolupráci od spoločnosti Academia Istropolitana, vo výške 136.227,84 eur zo zrušenej pracovnej zmluvy so spoločnosťou Academia Istropolitana a ušlého zisku vo výške 53.774,15 eur zo zrušenej mandátnej zmluvy so spoločnosťou POKKA, s.r.o., IČO: 36 733 873, celkovo teda 229.834,69 eur; c) nemajetková ujma, ktorú žalobca vyčíslil sumou 3.722.400,- Eur, t.j. na približne pätnásťnásobok majetkovej ujmy. Uvedené položky škody a nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že v dôsledku prebiehajúceho trestného stíhania, ktoré začalo už dňa 12.6.2007, sa ako advokát začal stretávať s pohľadovými reakciami a poklesom svojej vážnosti u kolegov z viacerých právnických profesií, v dôsledku čoho sa musel z Prešova odťahovať do Bratislavy. Ďalej uviedol, že v dôsledku trestného stíhania s ním ukončili predtým dohodnutú dlhodobú spoluprácu tak spoločnosť POKKA, s.r.o, ako aj Academia Istropolitana, čím mu vznikol ušlý zisk. K nemajetkovej ujme uviedol, že v dôsledku trestného stíhania mal psychické problémy, ktoré preukázal lekárskymi správami. Vzhľadom na zdravotný stav mohol následne vykonávať prácu len v obmedzenom rozsahu, a z aktívneho, známeho, spoločensky uznávaného a úspešného advokáta sa stal neaktívnym, utiahnutým človekom žijúcim v anonymnom prostredí hlavného mesta, pričom úplne prišiel o advokátsku kariéru. Splnenie podmienky na prerokovanie predbežného nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. preukázal žalobca žiadosťou o predbežné prerokovanie návrhu adresovanou žalovanému dňa 28.7.2010 a zamietavou odpoveďou žalovaného zo dňa 1.3.2011.

3. K žalobe sa vyjadril žalovaný, ktorý vo svojom vyjadrení namietal, že nejde o žalobu na základe zákona č. 514/2003 Z.z., ale o žalobu na ochranu osobnosti, v dôsledku čoho nie je žalovaný v konaní pasívne legitimovaný. Ďalej namietal nedostatok právomoci civilného súdu vo veci konať, nakoľko v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné, aby bolo rozhodnutie, ktorého sa konanie týka, zrušené ako nezákonné, čo sa podľa žalovaného v danom prípade nestalo. Žalovaný namietal aj svoju procesnú nespôsobilosť, nakoľko bolo podľa jeho vyjadrenia trestné stíhanie začaté na pokyn prokurátora, a teda pasívne vecne legitimovaným subjektom konajúcim v mene Slovenskej republiky mala byť Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Vo vzťahu k samotnej náhrade škody argumentoval, že keďže uznesenie o vznesení obvinenia žalobcu nebolo zrušené ako nezákonné, nemožno naň aplikovať ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. Nakoniec rozporoval aj dôvodnosť vzniknutej škody, pokiaľ ide o potrebu sťahovania sa žalobcu, resp. o príčiny a zákonnosť ukončenia zmluvnej a pracovnoprávnej spolupráce žalobcu, ktoré mali viesť k ušlému zisku.

4. Podaním zo dňa 14.6.2012 vzal žalobca žalobu vo vzťahu k istine vo výške 53.774,15 eur zo zrušenej mandátnej zmluvy so spoločnosťou POKKA, s.r.o. a príslušného úroku z omeškania späť, v dôsledku čoho súd prvej inštancie uznesením zo dňa 08.10.2012 v súlade s vtedy platným znením § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, konanie v tejto časti zastavil. Uznesenie sa stalo právoplatným dňa 25.10.2012.

5. Dňa 5.11.2015 súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 8C/62/2011-330 v spore rozhodol tak, že žalobu zamietol. V rozsudku v prvom rade ustálil, že žalovaný je pasívne legitimovaný v konaní, nakoľko podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 1.1.2013 bol povinný v mene štátu v prípade, ak v trestnom konaní spôsobil škodu vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru, konať práve žalovaný. Pokiaľ ide o samotné rozhodnutie vo veci, toto odôvodnil tým, že nebola splnená prvá základná podmienka na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to existencia nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal, že uznesenie o zastavení trestného stíhania znamená, že predchádzajúce uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia sú nezákonné. Súd prvej inštancie sa tak splnením ďalších podmienok vôbec nezaoberal a žalobu zamietol. Po podanom odvolaní zo strany žalobcu vo veci rozhodoval Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací. Uznesením sp. zn. 14Co/3/2018 zo dňa 25.1.2021 odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V uznesení skonštatoval, že

súd prvej inštancie správne vyhodnotil spornú otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, keďže aj podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné postupovať podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého ak škodu spôsobil vyšetrovateľ, koná v mene štátu práve žalovaný. Pokiaľ ide o samotný nárok žalobcu, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil (ne)splnenie základnej podmienky na vznik škody. Súd prvej inštancie s poukazom na ustálenú súdnu prax, reprezentovanú najmä rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/183/2009 skonštatoval, že v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, postúpenie veci inému orgánu, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Z tejto právnej vety odvolací súd vyvodil záver, že aj v prípade, ak bolo po vznesení obvinenia toto zrušené s tým, že trestné konanie bolo zastavené a vec bola postúpená na priestupkové konanie, možno takéto rozhodnutie na účely zákona č. 514/2003 Z.z. považovať za nezákonné.

6. Viazaný uznesením odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vo veci opätovne konal, vykonal ďalšie dokazovanie a opätovne vo veci rozhodol. Pred posudzovaním nárokov žalobcu vo veci samej sa vysporiadal z procesnými námietkami žalobcu. Otázku pasívnej vecnej legitímácie v konaní vyriešil už odvolací súd, ktorý v odseku 18 odôvodnenia svojho uznesenia dospel zhodne s pôvodným názorom súdu prvej inštancie k záveru, že v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. je žalovaný orgánom konajúcim v mene štátu. Pokiaľ ide o námietku aktívnej legitímácie žalobcu ako fyzickej osoby v časti konania týkajúceho sa majetkovej ujmy, namietanú žalovaným z dôvodu, že ak žalobca utrpel majetkovú škodu, bola mu táto spôsobená ako podnikateľovi s prideleným IČO, a preto sa nemôže náhrady škody domáhať ako fyzická osoba, s touto sa súd prvej inštancie nestotožnil. Žalobca vykonával svoje podnikanie ako fyzická osoba, a v prípade, že mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia štátu vznikla v tejto sfére škoda, nemožno túto škodu oddeliť od jeho života ako fyzickej osoby. Ak by súd pripustil opačnú argumentáciu, znamenalo by to, že fyzická osoba - podnikateľ by mohol, pokiaľ ide o jeho práva a povinnosti, v právnych vzťahoch vystupovať výlučne počas aktívneho výkonu podnikania (t.j. nie napr. po ukončení živnosti), čo ale zjavne neplatí, nakoľko takýto podnikateľ ručí za svoje podnikateľské záväzky celým svojím majetkom, a to aj po skončení podnikania. Súd prvej inštancie sa ďalej vysporiadal s otázkou splnenia základného predpokladu na uplatnenie náhrady škody, ktorým je existencia nezákonného rozhodnutia. Túto otázku vyriešil opäť vo svojom zrušovacom uznesení odvolací súd, ktorý jednoznačne v odseku 19 odôvodnenia skonštatoval, že v danom prípade, keďže bolo v trestnom konaní konštatované, že skutok nie je trestným činom a vec bola postúpená na priestupkové konanie, možno takéto rozhodnutie považovať za nezákonné a poškodenému subjektu vzniká právo na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Týmto rozhodnutím odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný. Súd prvej inštancie sa navyše s týmto názorom plne stotožňuje, a takéto rozhodnutie je plne v súlade s ustálenou súdnou praxou (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/183/2009 alebo MCdo/15/2009).

7. Súd prvej inštancie právne spor posúdil podľa § 15, § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom období a § 420 Občianskeho zákonníka.

8. Pokiaľ ide o priamu majetkovú škodu, ktorá mala vzniknúť v dôsledku vynúteného sťahovania žalobcu, na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že nárok žalobcu v tejto časti nie je dôvodný. V prvom rade je dôležité skonštatovať, že akýkoľvek nárok žalobcu sa neodvíja od začatia trestného stíhania, ktoré je všeobecné a nevzťahuje sa na konkrétnu osobu, ale až od vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, t.j. žalobcovi. Súdna prax tieto rozhodnutia spravídla nerozlišuje, nakoľko vo väčšine prípadov dochádza k vzneseniu obvinenia v rovnaký deň, ako sa začne trestné stíhanie. V danom prípade tomu tak nebolo, a súd prvej inštancie je toho názoru, že za také nezákonné rozhodnutie, v dôsledku ktorého možno v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. požadovať od štátu škodu, možno považovať výlučne také rozhodnutie, ktoré sa vzťahuje priamo ku konkrétnej osobe. Obvinenie bolo žalobcovi vznesené až uznesením zo dňa 25.9.2007, a až týmto rozhodnutím mohol potenciálne vzniknúť nárok na náhradu škody. Uznesenie o začatí trestného stíhania sa nevzťahovalo priamo na osobu žalobcu. Súd prvej inštancie vníma argument žalobcu, že už na základe začatia trestného stíhania si mohli tretie osoby utvoriť názor na možného páchatela, a to osobitne v situácii, keď išlo o trestné stíhanie vo veci spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, avšak napriek tomu podľa názoru súdu prvej inštancie samotné začatie trestného stíhania bez obvinenia konkrétnej osoby

nemôže spôsobiť akýkoľvek nárok konkrétnej osoby na náhradu škody. Uvedené platí najmä preto, že orgán činný v trestnom konaní až na zákonom stanovené výnimky nemá inú možnosť, ako po podaní trestného oznámenia trestné stíhanie začať. Tejto skutočnosti si bol vedomý aj žalobca, keď si v žalobe náhradu škody uplatňoval v dôsledku nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia. Z tohto pohľadu teda možno jednoznačne prisvedčiť argumentu žalovaného, že neexistuje príčinná súvislosť medzi sťahovaním žalobcu do X. a konaním štátnych orgánov. Zo zmluvy o prenájme priestorov uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou NOE spol. s r.o. je zrejmé, že táto bola uzatvorená už dňa 15.7.2007, pričom žalobca bol v trestnom konaní obvinený až dňa 25.9.2007, teda viac ako dva mesiace po sťahovaní. Z vykonaného dokazovania navyše vyplynulo, že žalobca mal zásadné dôvody na sťahovanie už pred začatím trestného stíhania, resp. že takéto sťahovanie už pred začatím trestného stíhania z iných dôvodov pripravoval. Táto skutočnosť vyplýva z výpovede svedkyne L.. T.. H. J. v trestnom konaní, z ktorej jednak vyplývajú zásadné rozpory v manželstve žalobcu, ale taktiež skutočnosť, že žalobca sa z osobných dôvodov potreboval presťahovať už pred začatím trestného stíhania. Súd prvej inštancie teda uzatvára, že z vykonaného dokazovania má za preukázané, že sťahovanie žalobcu nebolo dôsledkom vznesenia obvinenia, nakoľko tomuto vzneseniu obvinenia výrazne časovo predchádzalo a navyše bolo spôsobené vážnymi problémami v manželstve žalobcu. Súd prvej inštancie teda z tohto dôvodu žalobu v tejto časti zamietol.

9. K otázke ušlého zisku, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si v konaní pôvodne uplatnil ušlý zisk v celkovej výške takmer 230.000,- eur z dôvodu ukončenia mandátnych a pracovných zmlúv zo strany svojich zmluvných partnerov v dôsledku vzneseného obvinenia. Už bez kontextu ďalších dôkazov pokladal súd prvej inštancie tieto dôkazy za nedôveryhodné, a to vzhľadom na strojený a neprirodzený obsah výpovedí, resp. odstúpení, ako aj vzhľadom na časovú následnosť medzi uzatvorením zmlúv a ich ukončením. Nedôveryhodným bol v prvom rade časový kontext ukončenia spolupráce so spoločnosťou POKKA, s.r.o., keď k podpísaniu zmluvy o spolupráci prišlo dňa 16.9.2007, a k ukončeniu tejto spolupráce už dňa 9.10.2007, teda o 23 dní, a to na základe „prerieknutia“ žalobcu, že je obvinený. Túto nedôveryhodnosť len podčiarklo následné späťvzatie žaloby v tejto časti potom, ako žalovaný poukázal na to, že zmluva aj jej výpoveď boli podpísané len jedným z dvoch konateľov spoločnosti POKKA, s.r.o. Z časového a obsahového hľadiska bolo rovnako nedôveryhodné podpísanie pracovnej zmluvy s Academia Istropolitana dňa 20.09.2007 a jej následné ukončenie dňa 5.10.2007, t.j. len o 15 dní, a to ešte navyše formou, ktorú vtedy platný Zákonník práce nepoznal. Súd prvej inštancie taktiež bez ďalšieho pokladá za nedôveryhodné, že by Academia Istropolitana ukončila spoluprácu so svojim dlhodobým váženým spolupracovníkom okamžite potom, ako zistila, že je obvinený v trestnom konaní. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania pokladá za preukázané, že medzi obvinením žalobcu a ušlým ziskom preukazovaným zo strany žalobcu nie je príčinná súvislosť, a teda ušlý zisk žalobcovi nemožno priznať.

10. Súd prvej inštancie ďalej pristúpil k skúmaniu nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu. Nárok na nemajetkovú ujmu v prípade jeho preukázania vyplýva z § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Keďže súd prvej inštancie mal za preukázané, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo na účely zákona č. 514/2003 Z.z. nezákonné, posudzoval v konaní ďalej existenciu nemajetkovej ujmy a jej výšku. Samotnú existenciu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie pokladá za preukázanú závermi Znaleckého posudku T.. T. a T.. T., v ktorom sa explicitne uvádza, že u žalobcu sa po začatí trestného stíhania vyvinula psychická porucha - pretrvávajúce zmeny osobnosti, táto porucha sa vyvinula po začatí trestného stíhania a psychická ujma je v príčinnej súvislosti so začatím trestného stíhania. Zároveň znalci skonštatovali, že v dôsledku psychickej poruchy dochádza k zhoršeniu kvality života žalobcu vo všetkých oblastiach, a to tak v osobných vzťahoch, ako aj v zamestnaní, čo mu bráni v plnohodnotnom živote. Tieto závery znalcov podporujú aj iné dôkazy vykonané v konaní, vrátane výsluchu syna žalobcu G. O., výsluchu žalobcu a daňových priznaní žalobcu za roky 2006 až 2009, roky 2010 až 2011, 2016 až 2020 a 2021, nakoľko aj tieto potvrdzujú súčasnú zlú situáciu žalobcu. O vzniku nemajetkovej ujmy žalobcu súd prvej inštancie nemal pochybnosti, pričom samotný vznik tejto nemajetkovej ujmy v konaní nespochybňoval ani žalovaný. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť medzi nemajetkovou ujmu, túto súd prvej inštancie pokladá rovnako za preukázanú závermi znaleckého posudku T.. T. a T.. T., v ktorých je táto príčinná súvislosť explicitne konštatovaná a súd prvej inštancie so závermi znalcov pokiaľ ide o túto príčinnú súvislosť nemá dôvod polemizovať. Súd prvej inštancie sa ďalej zameril na výšku nemajetkovej ujmy, pričom bral do úvahy viacero faktorov. V prvom rade považoval za potrebné vysporiadať sa s tvrdením žalovaného, že celková výška nemajetkovej ujmy, ktorú možno žalobcovi priznať, je v súlade s dnešným znením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. maximálne vo

výške náhrady poskytovanej osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom je v súčasnosti zákon č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov, ktorý v § 13 stanovuje, že celková suma poskytnutá podľa zákona nemôže presiahnuť päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Súd prvej inštancie sa s týmto tvrdením nestotožnil, nakoľko predmetné ustanovenie sa stalo účinným až dňa 1.1.2013 na základe zákona č. 412/2012 Z.z. Keďže táto novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, bolo by v rozpore so zákazom retroaktivity právnych noriem, ak by sa mala vzťahovať aj na nároky na nemajetkovú ujmu, ktoré vznikli pred jej účinnosťou. Tento názor podporuje aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/262/2015, ktorý túto zásadu vo vzťahu k predmetnému ustanoveniu explicitne potvrdil a detailne zdôvodnil. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy prihliadol na okolnosti určené zákonom v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že u žalobcu došlo k podstatnému zásahu do jeho terajšieho života, keď pred začatím trestného stíhania išlo o úspešného advokáta v krajskom meste, pričom po jeho skončení už v podstate neexistovala jeho pracovná kariéra a žil osamelým životom v hlavnom meste. Súd prvej inštancie taktiež pokladal za preukázané, že žalobca trpel po zastavení trestného stíhania závažnými psychickými následkami. Trestné stíhanie a následné obvinenie tak nepochybne predstavovalo veľmi závažný zásah do jeho života s podstatnými následkami. Súd prvej inštancie je toho názoru, že ak by išlo v prípade týchto následkov o priamy a výlučný dôsledok obvinenia v trestnom konaní, a toto obvinenie by zároveň bolo zodpovednosťou štátu, bolo by možné priznať nemajetkovú ujmu aj na hornej hranici do úvahy pripadajúcej výšky. Súd prvej inštancie však mal z vykonaného dokazovania zároveň za preukázané aj iné skutočnosti, ktoré majú podstatný vplyv na určenie výšky nemajetkovej ujmy, resp. na jej podstatné zníženie. Súd zobral do úvahy skutočnosť, že obvinenie žalobcu celkom zjavne nie je nielenže jedinou, ale ani hlavnou príčinou následkov, ktoré žalobca pociťuje. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že hlavnou príčinou týchto následkov je rozvrat jeho osobného života, resp. rozvrat jeho manželstva. Tieto skutočnosti boli v konaní preukázané najmä znaleckým posudkom T.. T. a MUDr. T., kde sú rodinné problémy žalobcu v prvom polroku roku 2007 detailne popísané. Rovnako je v posudku z kontrolného vyšetrenia žalobcu zo dňa 14.11.2009, t.j. dávno po začatí trestného stíhania, a približne dva mesiace po vznesení obvinenia, z ktorého je zrejmé, že aj v tom čase žalobca subjektívne vnímal ako problém útoky manželky voči svojej osobe, a nie samotné trestné stíhanie alebo obvinenie. Súd prvej inštancie pritom rešpektuje aj záverečnú časť znaleckého posudku, v ktorej je uvedená príčinná súvislosť medzi trestným stíhaním a zhoršením psychického stavu žalobcu, ale ani z tejto časti nevyplýva, že by malo ísť o výlučnú príčinu, a posudková časť obsahuje skutočnosti, ktoré svedčia o opaku. Obdobne je vplyv rodinného rozvratu na žalobcu detailne opísaný L.. J. v jej výpovediach v civilnom aj trestnom konaní, kde tak v častiach citovaných vyššie, ako aj v mnohých ďalších častiach podobne opisuje dlhodobé problémy medzi žalobcom a jeho manželkou približne od januára 2007 a dopady týchto problémov na žalobcu. Možno teda konštatovať, že obvinenie žalobcu sa na jeho stave podpísalo a viedlo k zhoršeniu jeho psychického stavu, ale zároveň jeho problémy začali oveľa skôr a bez súvisu s jeho obvinením. Obvinenie tak malo na stav žalobcu z časového aj vecného hľadiska iba sekundárny vplyv. Táto skutočnosť mala na rozhodovanie súdu prvej inštancie zásadný vplyv. Súd prvej inštancie pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy posudzoval aj priebeh samotného trestného konania. Je toho názoru, že nie je toto konanie oprávnený detailne hodnotiť, avšak je oprávnený si urobiť základný názor o jeho priebehu a na základe toho hodnotiť mieru zodpovednosti štátu na prípadnú ujmu. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní konštatuje, že priebeh trestného konania nepokladá za neprimeraný. Orgány činné v trestnom konaní v podstate nemali inú možnosť, ako po podaní trestného oznámenia začať trestné stíhanie, a za toto rozhodnutie nemôžu byť postihované, resp. niesť akúkoľvek zodpovednosť. Pokiaľ ide o uznesenie o vznesení obvinenia, toto je podľa názoru súdu prvej inštancie riadne a dostatočne zdôvodnené, pričom sa v ňom uvádza, že tvrdenia poškodenej manželky žalobcu boli potvrdené aj deťmi žalobcu a zároveň sa na manželke prejavuje tzv. syndróm týranej osoby, resp. na deťoch sa prejavujú silné dôsledky zažitého traumatickeho stresu. V danom čase tak mohlo existovať dôvodné podozrenie na spáchanie trestného činu žalobcom a obvinenie nemožno označiť za zjavne bezdôvodné. V trestnom konaní bolo následne vykonaných veľké množstvo úkonov, a trestné konanie bolo zastavené dňa 30.11.2009 najmä v dôsledku toho, že dňa 31.08.2009 bol vypracovaný Znalecký posudok č. 92/2009 znalcov T.. P. U., T.. N. W. a L.. J. V., ktorý preukázal, že manželka žalobcu má sklony k odplate, sklon pripisovať si príznaky, ktoré u nej v skutočnosti neexistujú, a najmä sa u nej neprejavuje syndróm týranej osoby. Súd prvej inštancie na základe toho dospel k záveru, že vedené trestné konanie nevykazuje známky zvyšujúce zodpovednosť štátu (t.j. napr. zjavne bezdôvodné obvinenie žalobcu, neúmerné prietahy v trestnom konaní spôsobené orgánmi činnými v trestnom konaní a pod.). Súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že hoci je v zmysle judikatúry každé

rozhodnutie o vznesení obvinenia, ktoré sa skončí zrušením z dôvodu, že nedošlo zo strany obvineného k spáchaniu trestného činu, nezákonným rozhodnutím na účely zákona č. 514/2003 Z.z., zo samotného priebehu trestného konania vyplývajú okolnosti, ktoré v tomto konkrétnom prípade znižujú zodpovednosť štátu za prípadnú ujmu. Zodpovednosť v tomto prípade v nepomerne väčšej miere nesie rozvrátené manželstvo žalobcu a jeho manželky, resp. konanie samotnej manželky, ktorá podala trestné oznámenie a tým trestné stíhanie a následné obvinenie žalobcu spôsobila. Súd prvej inštancie pritom nijako neposudzuje objektívnu zodpovednosť žalobcu či jeho manželky za ich vzájomný vzťah, ale je toho názoru, že za skutočnosť, že si štátne orgány konali len svoju povinnosť, by nemali v tomto konkrétnom prípade niesť neprímeranú zodpovednosť. Priebeh trestného konania tak v tomto prípade nemôže byť faktorom zvyšujúcim nemajetkovú ujmu žalobcu. Pri určení konkrétnej výšky nemajetkovej ujmy teda súd prvej inštancie vychádzal z toho, že (i) približným horným limitom pre určenie jej výšky je päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom k skutočnosti vedúcej k vzniku nemajetkovej ujmy (analogicky k obdobiu, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu), (ii) výška nemajetkovej ujmy je ovplyvnená významnými zásahmi do života žalobcu, (iii) vplyv obvinenia na tieto zásahy však nie je jediný, a nie je ani primárny a (iv) okolnosti trestného konania výšku nemajetkovej ujmy nezvyšujú. Súd prvej inštancie taktiež zobral do úvahy skutočnosť, že v zmysle judikatúry nemožno z nemajetkovej ujmy priznať úroky z omeškania. V súlade s princípom spravodlivosti je však oprávnený pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy s výrazným odstupom, ako je to v tomto prípade, zohľadniť aspoň rámcovo časovú hodnotu peňazí a priznanú výšku nemajetkovej ujmy primerane zvýšiť. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní pokúsil vychádzať aj zo súdnej praxe v obdobných prípadoch, avšak po pomerne rozsiahlom prieskume dostupných rozhodnutí dospel k záveru, že vzhľadom na nestabilitu judikatúry v tomto smere je veľmi zložitá ustáliť rámec pre rozhodovanie súdu v obdobných prípadoch (na rozdiel napr. od rozhodovania o nemajetkovej ujme vzniknutej v dôsledku obmedzenia osobnej slobody, t.j. napr. pri väzbe) a odkázať na takéto rozhodnutia. Vo všeobecnosti však konštatuje, že v prípade, ak v konkrétnom konaní nie sú osobitné okolnosti odôvodňujúce priznanie vyššej výšky nemajetkovej ujmy, pokladajú sudy za primeranú nemajetkovú ujmu v prípadoch neskôr zrušeného trestného stíhania, resp. obvinenia, sumu vo výške približne 1.000,- až 2.000,- eur za jeden rok trvajúce obvinenie. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi prizná nárok na nemajetkovú ujmu vo výške 4.000,- eur. Lehotu na plnenie peňažnej povinnosti súd prvej inštancie na základe § 232 ods. 3 C.s.p. určil v dĺžke 30 dní, keď vzal do úvahy administratívnu náročnosť vykonania úhrady zo strany žalovaného ako orgánu štátu. Súd prvej inštancie ďalej rozhodoval o priznaní úrokov z omeškania. V tomto smere sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že nárok na úroky z omeškania pri priznaní nemajetkovej ujmy vzniká až porušením povinnosti zaplatiť nemajetkovú ujmu na základe súdneho rozhodnutia, nakoľko táto skutočnosť je dlhodobo potvrdzovaná aj súdnou praxou (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/185/2011). Preto žalobcom požadované nároky do momentu právoplatnosti rozhodnutia v konaní žalobcovi nepriznal. Súd prvej inštancie je však zároveň toho názoru, že v prípade nezaplatenia nemajetkovej ujmy zo strany žalovaného po právoplatnosti rozsudku má žalobca na úroky z omeškania právo, a preto ich v súlade so žalobným návrhom od tridsiateho prvého dňa po právoplatnosti rozsudku žalobcovi priznal. Výška úrokov z omeškania je v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná sadzba Európskej centrálnej banky pre refinančné obchody platná k prvému dňu omeškania. Keďže táto sadzba bola ku dňu rozhodnutia vo výške 3 %, súd prvej inštancie stanovil výšku úrokov z omeškania na 8 %. Keďže súd prvej inštancie vyhovel žalobe len čiastočne, vo zvyšnej časti druhým výrokom žalobu zamietol.

11. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania musel zohľadniť skutočnosť, že predmetom konania boli dva samostatné nároky, a to nárok na náhradu majetkovej škody a peňažná náhrada nemajetkovej ujmy. V dôsledku toho boli potrebné samostatné rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu ku každému z nich. Súd prvej inštancie postupoval podľa § 255 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže v časti konania o majetkovej škode dosiahol plný úspech žalovaný, mal by v zmysle C.s.p. právo na náhradu trov konania. Keďže však žalovanému žiadne trovy v tomto konaní nevznikli, súd prvej inštancie žalovanému nárok na náhradu trov nepriznal a v treťom výroku rozhodol tak, že právo na náhradu trov konania o majetkovej škode nemá žiadna zo strán (§ 255 ods. 2 C.s.p. per analogiam). V časti konania o nemajetkovej ujme dosiahol úspech žalobca. Hoci je jeho úspech v číselnom vyjadrení nepatrný (súdom určená výška nemajetkovej ujmy je 4.000,- Eur v porovnaní s požadovanou výškou 3.722.400,- Eur), súd prvej inštancie na účely rozhodovania o trovách konania v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. pokladal

úspech žalobcu za plný, nakoľko žalobca bol úspešný čo do základu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Nie je pritom rozhodujúce, v akej výške, nakoľko táto výška závisela výlučne od úvahy súdu. Tento postup súdu je plne v súlade s rozhodovacou praxou, potvrdenou napr. v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 475/2018. Súd prvej inštancie tak žalobcovi štvrtým výrokom priznal náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %. Zároveň však rozhodol, že trovy konania budú žalobcovi priznané len z reálnej sumy nemajetkovej ujmy, t.j. 4.000,- eur. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vyšší súdny úradník.

12. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, a to proti druhému, tretiemu a štvrtému výroku napadnutého rozsudku, a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu v celom rozsahu a zároveň zaviazá žalovaného nahradiť žalobcovi trovy celého súdneho konania z celej priznanej sumy (nielen zo sumy 4.000,- eur). Podané odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie rozhodol z viacerých dôvodov nesprávne. K otázke skutočnej škody žalobca namietal, že súd zamietol žalobu z dôvodu, že škoda (majetkové náklady žalobcu) nie je v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním vedeným voči žalobcovi. S týmto záverom súdu žalobca nesúhlasí. Uznesením o začatí trestného stíhania zo dňa 12.6.2007, ČVS:ORP-510/1-JP-PO-2007, ktoré síce bolo všeobecné a nevzťahovalo sa na konkrétnu osobu, sa začalo trestné stíhanie vo veci zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na základe výpovede bývalej manželky žalobcu. ňou samotnou bol v jej výpovediach jej vtedajší manžel - žalobca opakovane označený za jedinou osobu zodpovednú za údajné spáchanie tohto trestného činu. Preto citované všeobecné a na konkrétnu osobu sa nevzťahujúce trestné stíhanie začaté Uznesením o začatí trestného stíhania ČVS:ORP-510/1-JP-PO-2007 zo dňa 12.6.2007 logicky žalobca nemohol od jeho začiatku, teda od 12.6.2007 ignorovať. Naopak, postupmi a formami logického myslenia, dedukciou, generalizáciou a komparáciou s využitím analýzy a syntézy sa žalobca musel považovať za priamo ohrozeného predmetným trestným stíhaním, ktoré logické úvahy sa aj potvrdili následným adresným a konkrétnym Uznesením o vznesení obvinenia žalobcovi ČVS:ORP-175/OdV-SK- 2007 zo dňa 25.9.2007. Posudzovať nárok žalobcu v tejto časti ako nedôvodný nie je preto namieste a zdôvodnenie súdu v tejto časti vykazuje známky svojoľnej účelovej interpretácie práva. Ušlo pozornosti súdu, že uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci (zo dňa 12.6.2007) vydalo Okresné riaditeľstvo PZ v Prešove, kým uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi (zo dňa 25.9.2007) už Okresné riaditeľstvo PZ vo Svidníku. Dôvodom bolo výlučne to, že žalobca pracoval ako vyšetrovateľ PZ na OR PZ v Prešove, predtým ako sa stal advokátom a príslušníci PZ pracujúci na OR PZ v Prešove sa vyjadrovali na otázku ohľadne novej zaujatosti v tomto konaní tak, že sa cítili zaujatí. Skúmanie zaujatosti sa vždy rieši ku konkrétnej osobe riešenej v trestnom konaní, nie k abstraktnému spisu vedenému „vo veci“ a nie voči konkrétnej osobe. Znamená to, že už od 12.6.2007 všetci relevantní príslušníci PZ pracujúci na OR PZ v Prešove, vedeli že vo veci ich bývalého kolegu Y. T. O. je vedené trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby. Ak by tomu tak nebolo, tak by spis nebol postúpený na OR PZ do Svidníka. Je jasné, že fakticky sa už uznesenie o začatí trestného stíhania zo dňa 12.6.2007, ČVS:ORP-510/1-JP-PO-2007 vzťahovalo jedine a výlučne k osobe žalobcu. Preto sa rozhodlo o postúpení celého trestného spisu. Znamená to, že súd chybné vyhodnotil význam uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci (zo dňa 12.6.2007) pre vznik príčinnej súvislosti k výdavkom žalobcu, ktorými vznikla žalobcovi škoda. Súd v tomto ohľade dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože vôbec neprihliadol na to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že hoci žalobca mal problémy v manželstve už od januára 2007, z miesta trvalého a spoločného bydliska s bývalou manželkou sa vysťahoval až potom, čo ho manželka začala napádať a volať do bytu políciu za účelom vykázaní žalobcu z bytu. Žalobcovi neostávalo nič iné, len sa z bytu vysťahovať skôr, ako by tak urobila polícia a spôsobila tým ešte väčšiu ujmu na jeho právach. Žalobca predloženými dôkazmi preukázal, že náklady spojené s presťahovaním a zmenou bydliska aj pracoviska do Bratislavy boli vyvolané trestnoprávnou aktivitou OČTK vedenou voči osobe žalobcu. Samotné problémy v manželstve žalobcu súvisia nepochybne s trestným stíhaním, veď predsa sú príčinou konania býv. manželky žalobcu a ňou iniciovaného začatia trestného stíhania. Ak by nebolo manželských problémov, nevzniklo by ani trestné stíhanie žalobcu. Ale samotné manželské problémy neboli dôvodom pre vznik nákladov. Žalobcu nepresvedčil o tom, že sa musí presťahovať „ani krik ani vystráhanie“ jeho bývalej manželky, ale až to, že OČTK začali voči žalobcovi podnikáť trestnoprávne postupy. Krik a vystráhanie hysterickú ženu dokázal žalobca zvládnuť (hoci s problémami), ale fakt, že je trestne stíhaný (a tento moment začína už začatím trestného stíhania vo veci), tento fakt bol skutočným hybným momentom vzniku definitívneho rozhodnutia o presťahovaní žalobcu do X.. K ušlému zisku žalobca namietal, že súd síce vykonal dokazovanie, ale tie dôkazy, ktoré žalobca predložil, neuznal za dôveryhodné. Súd ich teda

nevzal do úvahy, ale s takým vysvetlením a argumentáciou, ktoré neobstoja pri objektívnom vyhodnotení prezentovaných vysvetlení súdu. Súd v bode 29. rozsudku uvádza: „Z časového a obsahového hľadiska bolo rovnako nedôveryhodné podpísanie pracovnej zmluvy s Academia Istropolitana dňa 20.09.2007 a jej následné ukončenie dňa 05.10.2007, t.j. len o 15 dní, a to ešte navyše formou, ktorú vtedy platný Zákonník práce nepoznal.“ Súd vo svojom rozhodnutí dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože sa nezaoberal tým, že sa jednalo o dve rozdielne zmluvy spravované iným právnym režimom a teda išlo o dva rôzne vzťahy žalobcu k Akademii Istropolitana. Súd taktiež nesprávne vyhodnotil časové postupnosti jednotlivých zmlúv. Jedna bola pracovná zmluva (predchádzajúci pracovný pomer žalobcu na Akademii Istropolitana trval od 1.9.2005 do 31.3.2007) so žalobcom ako s fyzickou osobou - zamestnancom uzatvorená 20.9.2007 na lektorskú činnosť s tým, že pracovný pomer mal začať 15.10.2007 a trvať do 31.12.2009, ale ani sa nezačal, lebo Academia Istropolitana ešte pred začatím tohto pracovného pomeru odstúpila od pracovnej zmluvy a žalobcovi nepridelila 15.10.2007, ani neskôr žiadnu prácu. Súd vo svojom rozsudku vôbec nepracoval s vykonanými dôkazmi preukazujúcimi v danom čase súčasne existenciu aj druhej zmluvy medzi žalobcom ako advokátom a Akademiou Istropolitana, ktorá zmluva o spolupráci pri poskytovaní právnych služieb a právneho poradenstva bola uzavretá ešte 4.1.2006 medzi Academia Istropolitana a Advokátskou kanceláriou Y. T. O.. Táto zmluva o spolupráci uzatvorená podľa Obchodného zákonníka bola skončená 5.10.2007, teda takmer po roku a trištvrte, keď sa riaditeľka Academie Istropolitana dozvedela, že žalobca je trestne stíhaný. Je nepreskúmateľné, na základe čoho konkrétne súd pokladal „tieto dôkazy za nedôveryhodné, a to vzhľadom na strojený a neprirodzený obsah výpovedí, resp. odstúpení, ako aj vzhľadom na časovú následnosť medzi uzatvorením zmlúv a ich ukončením.“ Ďalej v tejto časti odvolania žalobca spochybňuje výpovede svedkov vypočutých v danom súdnom konaní, ktoré sa snaží uviesť do súladu so svojimi skutkovými tvrdeniami. K nemajetkovej ujmy namieta, že aj v tejto časti rozsudku súd znova dospel k chybným a neudržateľným záverom. V bode 42. rozsudku „K nemajetkovej ujme“ pokladá súd nemajetkovú ujmu žalobcu za preukázanú závermi Znaleckého posudku T. T. a T. T., v ktorom sa explicitne uvádza, že u žalobcu sa po začatí trestného stíhania vyvinula psychická porucha - pretrvávajúce zmeny osobnosti, táto porucha sa vyvinula po začatí trestného stíhania a psychická ujma je v príčinnej súvislosti so začatím trestného stíhania. Ak súd opiera priznanie nemajetkovej ujmy na základe uvedených dôkazov zo znaleckých posudkov, ktoré jednoznačne a nespochybniteľne potvrdili, že psychická porucha sa u žalobcu vyvinula až po začiatku trestného stíhania a je v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, je potom absurdné, nespravodlivé a celkom nelogické tvrdiť v časti „K ušlému zisku“ bod 37., kde súd uvádza, že: „Súd teda z vykonaného dokazovania pokladá za preukázané, že medzi obvinením žalobcu a ušlým ziskom preukazovaným zo strany žalobcu nie je príčinná súvislosť, a teda ušlý zisk žalobcovi nemožno priznať.“ Súd tu svojvoľne a zmätočne interpretuje príčiny následkov a zároveň si odporuje, keď v tejto časti rozsudku súhlasí a o svoje rozhodnutie opiera zistenia znalcov, T. T. a T. T., v ktorom sa explicitne uvádza, že u žalobcu sa po začatí trestného stíhania vyvinula psychická porucha - pretrvávajúce zmeny osobnosti, táto porucha sa vyvinula po začatí trestného stíhania a psychická ujma je v príčinnej súvislosti so začatím trestného stíhania. Súd opäť na tomto mieste použil selektívny a účelový prístup k jedným a tým istým dôkazom. Pri posudzovaní existencie ujmy a náhrady za nemajetkovú ujmu je rozhodujúce, ako by takúto ujmu vnímala každá iná fyzická osoba. V prípade žalobcu a jeho profesie advokáta, by objektívny postup súdu bol posudzovať, ako by ujmu žalobcu vnímala každá iná fyzická osoba právnického povolania - advokát, prokurátor, sudca, notár, vyšší súdny úradník. Avšak súd to neurobil, neposudzoval, ako by túto ujmu vnímala každá iná osoba, ale naopak, selektívne a účelovo sa priklonil k tomu, čo údaje pokladajú súdy za primeranú nemajetkovú ujmu pre žalobcu. Pre advokáta, ktorý nezákonným trestným stíhaním prišiel nespravodlivým spôsobom o svoje zdravie, o svoje postavenie, o svoju prácu, o svoje spoločenské vzťahy, o svoj osobný život. Toto nezákonné konanie štátu malo a naďalej má priamy dopad na spôsob a kvalitu života poškodeného žalobcu, na jeho zdravie, na pracovné, spoločenské a rodinné vzťahy, či osobný život. Ujma spôsobená nezákonným trestným stíhaním spôsobila žalobcovi až psychiatrické ochorenie, vyžadujúce náročné doživotné liečenie a znemožnila jeho pracovný život. Žalobca sa stal invalidným dôchodcom. Ujma žalobcu bude doživotná a nezákonné trestné stíhanie má na žalobcu doživotné nenapraviteľné následky. Akékoľvek finančné odškodnenie nedokáže napraviť ujmu, ktorú žalobca utrpel, resp. jeho postavenie v spoločnosti alebo bolesť, ktorú si vytrpel a naďalej trpí. Hlavnou úlohou náhrady za nemajetkovú ujmu je predovšetkým zmierniť, zoslabiť následky nezákonného trestného stíhania do práv žalobcu. Ale náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- Eur rozhodne nie je v kontexte prípadu žalobcu ani objektívna, ani spravodlivá a ani morálna. Práve možná nestabilitosť judikatúry, na ktorú sa v tejto časti rozsudku súd odvoláva, logicky vznikla na základe rôznej intenzity ujmy, rôznej závažnosti dopadu nezákonného trestného stíhania na rôznych poškodených, a to s ohľadom na rôznorodosť pracovného,

spoločenského a osobného postavenia jednotlivých žalobcov. Iné dopady a následky na poškodeného má nezákonné trestné stíhanie násilného recidivistu a iné dopady a následky na prvýkrát obvineného úspešného advokáta. Nestabilitosť judikatúry je len vyjadrením rozmanitosti ujmy a jej dopadov na rôznych ľuďoch a podporuje názor žalobcu, že súd prvej inštancie predpojato a zámerne zľahčil skutočné dopady ujmy na žalobcu, na jeho zdravie a jeho život po nezákonnom trestnom stíhaní. Je vlastne nepodstatné, z akých subjektívnych dôvodov takto súd urobil, ale v zdôvodnení rozsudku neuplatnil logické postupy ani princíp spravodlivosti. Tu žalobca poukazuje na nesprávne právne posúdenie veci v tejto časti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žaloba poukázal na to, že skúšal vyhľadávať obdobné rozhodnutia súdov, v obdobných prípadoch a s nejakým (súdom tvrdeným) priemerným priznávaním sumy nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- až 2.000,- eur sa nestretol (rozsudky Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo 185/2011, 4Cdo 177/2005, 6Cdo 37/2012, 7Cdo/262/2015, 1Cdo/133/2018). Suma náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- eur, ktorú súd priznal, je nemiestne nízka. Nezohľadňuje nič z preukázaných skutočností, ani z poškodenia osobnosti a majetkových práv, ani z deštrukcie osobného aj profesijného života žalobcu, ale najmä nie vznik duševných porúch v psychike žalobcu.

13. Proti napadnutému rozsudku podal odvolanie takisto žalovaný, a to konkrétne proti prvému a štvrtému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, resp. vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán vôbec nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom neodôvodnil, svojím postupom založil vadu nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku, dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Súd prvej inštancie v odseku 16 napadnutého rozhodnutia, cit.: „... sa vysporiadal s otázkou základného predpokladu na uplatnenie náhrady škody, ktorým je existencia nezákonného rozhodnutia. Túto otázku vyriešil opäť vo svojom zrušovacom uznesení odvolací súd, ktorý jednoznačne v odseku 19 odôvodnenia skonštatoval, že v danom prípade, keďže bolo v trestnom konaní konštatované, že skutok nie je trestným činom a vec bola postúpená na priestupkové, možno takéto rozhodnutie považovať za nezákonné a poškodenému subjektu vzniká právo na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Týmto rozhodnutím odvolacieho súdu je súd prvého stupňa viazaný. Súd sa navyše s týmto názorom plne stotožňuje...“ Žalovaný sa nestotožňuje s vyššie uvedeným názorom súdu prvej inštancie, pričom v tejto súvislosti si opätovne dovoľuje poukázať na nasledovné skutočnosti. V odseku 20 uznesenia Krajského súdu Bratislava zo dňa 25.1.2021, sp.zn. 14Co/3/2018 je uvedená nasledovná konštatácia: „... neobstojí námietka žalovaného, ktorou poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/251/2010, zo dňa 22.5.2012, ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky uznesením zo dňa 7.11.2012, sp.zn. I. ÚS 548/2012-13 uznané ako akceptovateľné a korektné, keď KS v BA konštatoval, že napriek existencii ustálenej judikatúry, je potrebné posudzovať zákonnosť či nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia vždy aj s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. V uvádzanom prípade bolo potrebné prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu predovšetkým z dôvodu, že tam uvádzaného trestného činu...sa dopustila učiteľka v čase výkonu jej povolania, t.j. v čase vykonávania dozoru nad žiakmi počas školského výletu mala byť pod vplyvom alkoholu. Toto konanie bolo nakoniec vyhodnotené ako priestupok, preto bolo trestné konanie voči obvinenej zastavené a vec postúpená na priestupkové konanie. Je nepochybné, že v tomto prípade nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu, čo potvrdil aj Ústavný súd SR. Avšak v predmetnom prípade, žalobcovo trestné stíhanie bolo zastavené z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci na priestupkové konanie.“ Žalovaný poukazuje, že jediným rozdielom medzi vyššie uvádzaným konaním a prejednávanej vecí je, že žalobcovo trestné stíhanie bolo zastavené z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, tzn. skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci na priestupkové konanie vzhľadom k tomu, že uplynula 2-ročná lehota na prejednanie priestupku podľa ustanovenia § 49 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení. Zákon č. 514/2003 Z.z. v žiadnom ustanovení neupravuje, čo i len rámcovo, takúto konštrukciu a nepriznáva jej status nezákonného rozhodnutia. Na tomto mieste dáva do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 29.4.2022, sp.zn. 10Co/167/2021. Je zreteľné, že zákonodarca v skutočnosti s takouto situáciou pre jej neobvyklosť jednoducho nerátal. Ak už ale v praxi dôjde k zastaveniu trestného stíhanie, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci na priestupkové konanie vzhľadom k tomu, že uplynula 2-ročná lehota na prejednanie priestupku podľa ustanovenia § 49 zákona o priestupkoch, žalovaný (s poukazom na vyššie uvedené) má za to, že právo na náhradu škody nevznikne. Poznnamenáva, že opačný výklad, smerujúci v takýchto prípadoch k priznaniu práva na

náhradu škody len s poukazom na zastavenie trestného stíhania a princíp prezumpcie neviny, celkom zjavne protirečí zmyslu a systematike zákona č. 514/2003 Z.z. a jeho uplatnenie v praxi by mohlo viesť aj k odškodneniu skutočných páchatel'ov trestných činov (priestupkov), čo by bolo v priamom rozpore s dobrými mravmi ako aj so zásadou „ex iniuria ius non oritur“ (z bezprávia nemôže vzísť právo). K otázke skutočnej škody žalovaný uvádza, že v tejto otázke sa súd prvej inštancie plne stotožnil s názorom žalovaného, preto sa tento plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, pričom je zrejmé, že a) nedošlo k zmenšeniu už existujúceho, reálneho majetku žalobcu, b) nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti zo strany žalovaného, c) domnelá príčinná súvislosť nebola bezpečne preukázaná, pričom v tejto časti žalobca absolútne neunesol dôkaznú povinnosť. K otázke námietkovej ujmy žalovaný uviedol, že aby mohol súd prvej inštancie konštatovať, že existuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, musel by žalobca najskôr preukázať, že jediným dôvodom, resp. hlavnou príčinnou žalobcom opisovaných následkov bolo práve nezákonné rozhodnutie žalovaného. Žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za prípadný vznik nemajetkovej ujmy v dôsledku nezákonného rozhodnutia, ak takáto ujma nie je priamym a bezprostredným následkom takéhoto rozhodnutia, za predpokladu, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom v žalobe príčinnú súvislosť nepreukázal. Žalovaný zastáva názor, že v konaní bolo preukázané, že (údajne) utrpená ujma žalobcu je v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s trvalo rozvrátenými rodinnými pomermi žalobcu. V takom prípade je zrejmé, že právo na náhradu škody žalobcovi vzniknúť nemôže. Žalovaný v otázke (preukázania) príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody poukazuje na rozhodnutia súdov, ktoré sa zaoberali touto problematikou vo všeobecnosti aj v konkrétnych podmienkach zákona č. 514/2003 Z.z. (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/22/2019, 6Mcdo 11/2010; rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co 6/2018; uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 467/2008). Podľa názoru žalovaného je evidentné, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil rozhodujúce skutočnosti, najmä existenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody na základe nesprávne vyhodnotených dôkazov. Žalovaný aj napriek vyššie uvedeným závažným nedostatkom napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, považuje za potrebné poukázať ďalej na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Z uvedeného vyplýva, že nemajetkovú ujmu v peniazoch môže súd priznať len v prípade, ak mal preukázanú skutočnosť, na základe ktorej dospel k záveru, že zadosťučinenie vo forme konštatovania porušenia práva vzhľadom na konkrétne okolnosti nie je postačujúce, a to predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, spoločnosti a podobne (viď RČ/21/1995). Pri určení formy a výšky zadosťučinenia je potrebné prihliadať predovšetkým na povahu trestnej veci, tiež dĺžku trestného stíhania, a na dopady trestného stíhania na osobu poškodeného. Forma a prípadná výška zadosťučinenia nesmie byť v rozpore so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti, t. j. jej priznanie je nad rámec konštatovania porušenia práva na mieste iba vtedy, ak by sa z hľadiska všeobecnej slušnosti poškodenému satisfakcia skutočne mala dostať (rozsudok veľkého senátu NS ČR sp.zn. 30Cdo/2813/2011, R 122/2012). Je nevyhnutné, aby žalobca preukázal, že ním tvrdená utrpená ujma je takej intenzity, že je možné ju označiť ako ujmu závažnú, ktorú je nutné odčiniť jedine priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ak v konaní nemal súd prvej inštancie preukázané, že by takáto zodpovednosť na strane žalovaného existovala (žalobca totiž nepreukázal vznik žiadnej ujmy v rodinnej, pracovnej či spoločenskej oblasti, ktorá by bola v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím), potom žalovanému nie je zrejmý záver súdu prvej inštancie týkajúci sa ustálenia náhrady nemajetkovej ujmy v priznanej výške, ktorý absolútne nespočíva v logických a legitímnych faktoch. Súdom prvej inštancie priznaný nárok na náhradu škody vo výške 4.000,- Eur, v kontexte neunesenia dôkazného bremena neobstojí, nakoľko táto suma je (i) neadekvátne, (ii) neodrážajúca skutočnú intenzitu, rozsah a následky celého trestného stíhania do osobnostnej sféry žalobcu, ktorá (iii) nezodpovedá objektívne zistenému skutkovému stavu veci, čím sa výrazne bagatelizuje priznávanie náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá je poškodeným priznávaná za smrť blízkej osoby. Je zrejmé, že žalobca nepreukázal existenciu utrpenej ujmy, nepreukázal existenciu škody a jej výšky, nepreukázal existenciu závažnej ujmy v morálnej sfére, ktorej by zodpovedal nárok na jej náhradu v peniazoch. Žalobca tiež vôbec nepreukázal, že práve a výlučne údajným nezákonným rozhodnutím došlo k vzniku ním tvrdenej ujmy. Priama a bezprostredná príčinná súvislosť medzi údajným nezákonným rozhodnutím a údajnou ujmou na strane žalobcu nebola žalobcom bezpečne a bez pochybností preukázaná. Je zrejmé, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno. Podľa názoru žalovaného tak bolo porušené základné právo žalovaného na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keď napadnutý rozsudok vykazuje znaky arbitrárnosti, pre ktoré sa napadnutý rozsudok stáva nepreskúmateľným.

14. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že odvolanie žalovaného je nedôvodné. K otázke nezákonného rozhodnutia žalobca uvádza, že v tejto otázke súd prvej inštancie rozhodol správne. Akékoľvek iné právne názory žalovaného uvedené v odvolaní zo dňa 27.3.2023, ktorými stále tvrdí, že neexistuje nezákonné rozhodnutie, sú chybné a zbytočné. K otázke skutočnej škody a ušlého zisku žalobca v tejto časti poukazuje na svoje vlastné odvolanie zo dňa 27.3.2023, podané proti rozsudku súdu prvej inštancie, kde podal podrobnú argumentáciu svojho nesúhlasu s rozsudkom súdu prvej inštancie v tejto časti posudzovaného nároku, na ktorej žalobca naďalej zotrváva v celom rozsahu. K otázke nemajetkovej ujmy uvádza, že žalobca spoľahlivo doloženými dôkazmi preukázal aj výnimočnú intenzitu ním utrpenej ujmy, aj to, že je potrebné ju odčiniť priznaním nemajetkovej ujmy v peniazoch. Dôkazy doložené žalobcom toto priamo preukazujú: poškodenie jeho osobnosti, vznik duševnej poruchy, vznik invalidity, strata spoločenského postavenia, strata úspešnej kariéry - toto všetko žalobca preukázal. O tomto všetkom už žalobca v priebehu prvoinštančného konania, ako aj v žalobcom podanom odvolaní zo dňa 27.3.2023 napísal a vysvetlil veľa, všetko preukázateľné fakty (podložené znaleckým posudkom, rozhodnutiami sociálnej poisťovne, zdravotnou dokumentáciou, ekonomickými podkladmi, atď.). Na tomto všetkom žalobca zotrváva aj naďalej. Žalobca v reakcii na tvrdenie žalovaného o nesúhlase s priznaním nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- eur uvádza, že žalobca sám vo svojom odvolaní v tejto časti vyčítal súdu, že jeho rozhodnutie nespočíva v logických a legitímnych faktoch. V tomto sa sporové strany skutočne zhodnú. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- Eur je úplne nepreskúmateľné, nakoľko sa nedá zistiť v ktorých konaniach (pred ktorými súdmi) bola právoplatne priznaná práve takáto suma náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca sa s takýmito rozsudkami nestretol. Pri použití tvrdenia, ktoré je nepreskúmateľné, je nepreskúmateľný rozsudok v tejto časti, ktorá je základom pre samotné rozhodnutie súdu. Každým nepreskúmateľným rozsudkom nastáva stav porušenia práva účastníka konania na spravodlivý súdny proces.

15. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že tvrdenia žalobcu, obsiahnuté v odvolaní, sú vyjadrením jeho názoru na odôvodnenie rozsudku. Žalobca má za to, že škoda mu mohla vzniknúť aj uznesením o začatí trestného stíhania, napriek tomu, že toto nie je vydané voči konkrétnej osobe. Takýto názor nemá oporu v ustanoveniach príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov ani v ustálenej judikatúre súdov. Žalobca svojimi vlastnými tvrdeniami potvrdzuje, že sa sťahoval skôr, ako mu bolo vznesené obvinenie a to v dôsledku negatívnych vzťahov s manželkou, nie v dôsledku trestného konania. Čo sa týka ušlého zisku, žalobca sám poukazuje na skutočnosť, že mal s Academiou Istropolitana uzatvorené 2 zmluvy, pričom pracovný pomer ani nezačal (žalobca v tejto súvislosti nepreukázal súvis s trestným stíhaním) a druhý trval ešte takmer 2 roky odkedy sa Academia Istropolitana dozvedela o jeho trestnom stíhaní. Aj z toho možno dedukovať, že trestné stíhanie na pokles príjmov žalobcu nemalo vplyv. Žalobca v odvolaní poukazuje na iné súdne konania, v ktorých boli ako nemajetková ujma priznané vyššie sumy, ktoré s prejednávanou vecou nesúvisia, nakoľko náhrady nemajetkovej ujmy, priznané v týchto konaniach, sa týkajú inej fázy trestného konania, kde už pravdepodobnosť, že obvinený či obžalovaný trestný čin, ktorý sa mu kladie za vinu, spáchal. V prípade žalobcu však nedošlo k obžalobe, oslobodeniu spod obžaloby, ani nebol vo väzbe. Pre porovnanie výšky priznanej nemajetkovej ujmy ide teda o absolútne irelevantné konania a informácie. Žalovaný naďalej trvá na svojich vyjadreniach, že výška náhrady nemajetkovej ujmy, či už priznaná súdom, alebo požadovaná žalobcom je neprimeraná a v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov.

16. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), vec prejednal, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a po preskúmaní odvolaní oboch sporových strán, ako aj celého obsahu spisu, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné v ním napadnutej časti potvrdiť. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného, toto považoval odvolací súd za dôvodné, a preto s poukazom na § 390 C.s.p. v zmysle § 388 zmenil výrok napadnutý odvolaním žalovaného tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto odvolacieho rozsudku. Rozsudok odvolací súd verejne vyhlásil dňa 25.6.2024 podľa § 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, resp. ich právni zástupcovia, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.).

17. Odvolací súd skôr ako pristúpil k odôvodneniu jednotlivých námietok uplatnených sporovými stranami v podaných odvolaniach, považoval za potrebné uviesť, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý viazaný predchádzajúcim záverom odvolacieho súdu ustálil, že v predmetnom prípade treba za nezákonné rozhodnutie považovať uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi CVŠ:ORP-175/OdV-SK- 2007 zo dňa 25.9.2007. Súd prvej inštancie na základe zistených a preukázaných skutočností dospel k správne záveru, že práve toto rozhodnutie možno považovať za nezákonné v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., keďže bolo v trestnom konaní konštatované, že skutok nie je trestným činom a vec bola postúpená na priestupkové konanie.

18. V prvom rade sa odvolací súd zameril na preskúmanie dôvodnosti odvolania podaného žalobcom, a po jeho vyhodnotení dospel k záveru, že toto jeho odvolanie je nedôvodné, nemajúce oporu v jeho skutkových tvrdeniach a vykonanom dokazovaní. Navyše žalobca v podanom odvolaní opakovane poukazoval na skutočnosti tvrdené už pred súdom prvej inštancie, avšak k náležitému preukázaniu jeho tvrdení v predmetnom súdnom konaní zo strany žalobcu žiadnym spôsobom nedošlo. Preto odvolací súd považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné a v ním napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil (§ 387 C.s.p.).

19. Ak aj žalobca v podanom odvolaní namietal, že za nezákonné rozhodnutie v danom prípade treba považovať už uznesenie o začatí trestného stíhania zo dňa 12.6.2007, ČVS:ORP-510/1-JP-PO-2007, nakoľko už týmto došlo k jeho ohrozeniu a od daného momentu treba prihliadať na vznik následkov v príčinnej súvislosti so začatím trestného stíhania, ktoré odôvodňujú vznik nároku žalobcu na náhradu škody, tak s takouto námietkou odvolací súd nesúhlasí. Rovnako nedôvodné je tvrdenie žalobcu, že vzhľadom na postúpenie trestnej veci z OR PZ Prešov z dôvodu vyjadrenia sa príslušníkov PZ pracujúcich na danom OR PZ o ich zaujatosti k žalobcovi, bolo už v čase začatia trestného stíhania zrejme, že sa jedná o osobu žalobcu, a preto sa aj posudzovanie príčinnej súvislosti malo preukazovať už od daného momentu (vydania uznesenia o začatí trestného stíhania zo dňa 12.6.2007, ČVS:ORP-510/1-JP-PO-2007). K daným námietkam žalobcu odvolací súd uvádza, že takýto názor žalobcu nemá oporu v príslušných zákonných ustanoveniach, ani v súdnej praxi. Je nepochybné, že začatie trestného stíhania vydaním uznesenia predstavovalo začiatok trestného konania v danej veci, avšak toto začatie trestného stíhania nebolo vydané voči konkrétnej osobe (voči žalobcovi), preto vydaním tohto rozhodnutia ani nemohlo byť žiadnym spôsobom zasiahnuté do práv žalobcu. Tvrdenie žalobcu, že príslušníci OR PZ Prešov vyjadrili svoju námietku zaujatosti, a preto bol trestný spis postúpený na OR PZ vo Svidníku, nie je postačujúce ako argument, nakoľko ak by aj existovalo podozrenie, že sa jedná o osobu žalobcu, toto ešte neznamenalo, že v skutočnosti aj dôjde k vzneseniu obvinenia žalobcovi a začatiu trestného stíhania práve konkrétnej osoby - žalobcu, od ktorého by bolo následne možné odvodiť prípadný zásah do jeho práv. Preto súd prvej inštancie správne uzavrel, že až uznesením o vznesení obvinenia konkrétnej osobe, kde došlo následne k zastaveniu trestného stíhania, preto, že skutok nie je trestným činom, došlo k zásahu do subjektívnych práv žalobcu, odôvodňujúci postup podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Taktiež odvolací súd poukazuje na záver súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje, a to, že vníma argument žalobcu, že už na základe začatia trestného stíhania si mohli tretie osoby utvoriť názor na možného páchatela, a to osobitne v situácii, keď išlo o trestné stíhanie vo veci spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, avšak napriek tomu samotné začatie trestného stíhania bez obvinenia konkrétnej osoby nemôže spôsobiť akýkoľvek nárok konkrétnej osoby na náhradu škody. Uvedené platí najmä preto, že orgán činný v trestnom konaní až na zákonom stanovené výnimky nemá inú možnosť, ako po podaní trestného oznámenia trestné stíhanie začať.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené tak potom nemôže obstať ani námietka žalobcu týkajúca sa preukázania vzniku skutočnej škody, ktorú vyvodzoval z nákladov spojených s presťahovaním sa a zmenou bydliska aj pracoviska do X., ktoré boli vyvolané trestnoprávnou aktivitou orgánov činných v trestnom konaní voči osobe žalobcu. Predmetnými tvrdeniami žalobca samotný potvrdzuje skutočnosti, že sa sťahoval skôr, ako mu bolo vznesené obvinenie, a to v dôsledku negatívnych vzťahov s manželkou, nie v dôsledku trestného konania. Preto aj v tomto smere súd prvej inštancie správne zamietol nárok žalobcu z dôvodu nepreukázania vzniku skutočnej škody na strane žalobcu v dôsledku nezákonného rozhodnutia.

21. Taktiež čo sa týka ušlého zisku tvrdeného žalobcom, tak odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že dôvodnosť tohto nároku žalobcu taktiež v súdnom konaní adekvátne nepreukázal. Pokiaľ aj žalobca argumentuje tým, že súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, že v prípade zmlúv žalobcu

s Academiou Istropolitana sa jednalo o dve rozdielne zmluvy spravované iným právnym režimom, a teda išlo o dva rôzne vzťahy žalobcu k danému subjektu, a súd taktiež nesprávne vyhodnotil aj časové postupnosti týchto jednotlivých zmlúv, tak tieto námietky žalobcu nie sú spôsobilé spochybníť závery súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby aj v tejto časti. K danej námietke odvolací súd uvádza, že žalobca sám poukazuje na skutočnosť, že mal s Academiou Istropolitana uzavreté dve zmluvy, pričom jeden pracovaný pomer žalobcu s daným subjektom ani nezačal (resp. opak nebol v súdnom konaní preukázaný) a druhý trval ešte skoro dva roky odkedy sa Academia Instrpolitana dozvedela o trestnom stíhaní žalobcu. Na základe uvedeného tak možno uzavrieť, že žalobca ani v tejto otázke náležite nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a ním tvrdeným ušlým ziskom.

22. Zistenie výšky ušlého zisku nie je otázkou právnou ale otázkou skutkovou, ktorá musí mať svoj základ v zistenom skutkovom stave. Preto aj záver súdov priznávajúci náhradu ušlého zisku musí byť založený na konkrétnych skutkových okolnostiach, z ktorých bude bezpečne preukázané, že poškodený by žalovaný ušlý zisk za pravidelného chodu vecí skutočne dosiahol nebyť škodovej udalosti. Pokiaľ poškodený nepreukáže existenciu týchto okolností a výšku ušlého zisku, ktorý mohol pri bežnom chode vecí očakávať, nemôže byť v konaní úspešný. Ušlý zisk sa v súlade s konštantnou judikatúrou súdov definuje ako ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je tomu u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu. Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Len všeobecné tvrdenie o strate príležitosti alebo zmarení zámeru bez ďalšieho, nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti. Vzhľadom na uvedené tak odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci žalobca nepreukázal svoj ušlý zisk hodnoverným spôsobom, aby mu mohlo byť zo strany súdu vyhovené.

23. K otázke nemajetkovej ujmy sa odvolací súd vyjadruje podrobne v texte nižšie, avšak vzhľadom na závery prijaté odvolacím súdom v danom konaní, nemožno sa stotožniť ani s námietkou žalobcu ohľadom výšky ušlého zisku (nakoľko odvolací súd zmenil napadnutý výrok daného rozsudku a v danej otázke priznaný nárok žalobcu zamietol z dôvodu jeho nepreukázania).

24. Vzhľadom na vyššie uvedené tak odvolací súd dospel k záveru, že v prejednanom prípade bolo odvolanie žalobcu podané nedôvodne. V podanom odvolaní žalobca poukazoval na tie isté argumenty a námietky uvádzané už v konaní pred súdom prvej inštancie, avšak tieto náležite nepreukázal.

25. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok súdu prvej inštancie v žalobcom napadnutej časti ako správny potvrdil. Nakoľko ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený súdom prvej inštancie, odvolanie žalobcu nepovažoval odvolací súd za dôvodné a preto rozsudok v ním napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

26. Čo sa týka odvolania podaného žalovaným, tak toto vyhodnotil odvolací súd ako dôvodné, a preto s poukazom na § 390 C.s.p. v zmysle § 388 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatennej sumy od tridsiateho prvého dňa po právoplatnosti rozsudku do zaplatenia, zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu.

27. Žalovaného hlavným odvolacím dôvodom bol nesúhlas s rozhodnutím súdu prvej inštancie o priznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Tento svoj nesúhlas žalovaný odôvodňoval tým, že aby mohol súd prvej inštancie konštatovať, že existuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nemajetkovej ujmy), musel by žalobca najskôr preukázať, že jediným dôvodom, resp. hlavnou príčinou žalobcom opisovaných následkov bolo práve nezákonné rozhodnutie žalovaného. Žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za prípadný vznik nemajetkovej ujmy v dôsledku nezákonného rozhodnutia, ak takáto ujma nie je priamym a bezprostredným následkom takéhoto rozhodnutia, za

predpokladu, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom v žalobe príčinnú súvislosť nepreukázal. Žalovaný zastáva názor, že v konaní bolo preukázané, že údajne utrpená ujma žalobcu je v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s trvalo rozvrátenými rodinnými pomermi žalobcu. K tomuto názoru sa priklonil vo svojom odôvodnení aj súd prvej inštancie, preto nie je zrejmé, prečo aj napriek uvedenému žalobcovi priznal nemajetkovú ujmu. S danou námietkou sa stotožňuje aj odvolací súd.

28. Ako správne uvádza žalovaný a odvolací súd na tieto závery poukazuje - sám súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení pri otázke nároku na nemajetkovú ujmu uviedol, že zodpovednosť v tomto prípade v nepomerne väčšej miere nesie rozvrátené manželstvo žalobcu a jeho manželky, resp. konanie samotnej manželky, ktorá podala trestné oznámenie; ako aj, že súd prvej inštancie rešpektuje záverečnú reč znaleckého posudku, v ktorej je uvedená príčinná súvislosť medzi trestným stíhaním a zhoršením psychického stavu žalobcu, ale ani z tejto časti nevyplýva, že by malo ísť o výlučnú príčinu. Preto nie je ani odvolaciemu súdu jasné, ak súd prvej inštancie dospel k týmto záverom, prečo následne priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, aj keď v značne zníženej výške.

29. Z dôvodovej správy k zákonu č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že nutnosť zaviesť právo aj na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci bolo zavedené z dôvodu potreby rozšíriť súčasné chápanie práva na náhradu škody ako práva na náhradu skutočnej majetkovej škody aj na chápanie náhrady škody ako „spravodlivého zadosťučinenia“. Tým sa rozšírili možnosti uplatnenia nároku na náhrady škody nielen na náhradu skutočnej majetkovej škody, ale aj na náhradu nemajetkovej ujmy. Náhrada škody by mala predstavovať „spravodlivé zadosťučinenie“ a zahŕňa napríklad peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy (morálnu ujmu), ako aj iné formy zadosťučinenia (napríklad verejné ospravedlnenie, uverejnenie zrušujúceho rozsudku a stručného odôvodnenia a podobne). Tá by mala zahŕňať ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, dobrej povesti, v dôsledku morálneho utrpenia v prípade zadržania, väzby, výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, v dôsledku sťaženia spoločenského uplatnenia a inú preukázateľnú a tiež preukázanú nemajetkovú ujmu. Z uvedeného vyplýva, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy možno priznať len v súvislosti s nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ale len vtedy, ak nemajetková ujma vznikla v príčinnej súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom nestačí len tvrdenie, že nemajetková ujma vznikla; nemajetková ujma a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom musia byť aj preukázané.

30. Pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy, obdobne ako pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné predpoklady, ktorými sú: 1. nezákonné rozhodnutie orgánov verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, 2. existencia nemajetkovej ujmy, 3. kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy; v prípade nemajetkovej ujmy musí byť navyše zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostatočné.

31. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 23.1.2023 sp.zn. 5Cdo/169/2021, v ktorom dovolací súd zdôrazňuje, že určenie výšky nemajetkovej ujmy nesmie byť svojvoľné a uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkolvek kontrole. Nemožno priznávať neprimerané či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa. Na druhej strane však dovolací súd musí zohľadniť aj závery z judikatúry ÚS SR, konkrétne nálezu III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.1.2017 a na nález nadväzujúcu judikatúru dovolacieho súdu, rozsudok 5Cdo/192/2021 zo dňa 15.12.2022. Ústavný súd SR v náleze sp.zn. III. ÚS 754/2016 uviedol, že „všeobecné súdy disponujú pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania širokou mierou uváženia a ich úvahy nemožno limitovať mechanickým porovnávaním odškodňovania iných prípadov upravených v iných právnych normách. Je to tak jednak preto, že vždy v týchto prípadoch je nevyhnutné vychádzať z osobitných okolností vecí, a jednak preto, že v prípade mechanického prenášania limitov právnej úpravy iných prípadov odškodnenia by to muselo znamenať predchádzajúce posúdenie tam stanovenej výšky odškodnenia z hľadiska spoločenskej spravodlivosti (nemožno limitovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie porovnávaním odškodňovania bolesti či obetí trestných činov, pokiaľ všeobecnému súdu nepatrí právomoc posúdiť takúto zákonnú úpravu z hľadiska spoločenskej

spravodlivosti). Významným je však i to, že z hľadiska ústavnoprávneho je zodpovednosť štátu v týchto prípadoch konštruovaná ako objektívna absolútna zodpovednosť (štát sa jej nemôže zbaviť). Tieto závery sú osobitne významné pre prípady rozhodovania o výške náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom (orgánov) štátu, ktorý na druhej strane sám ako zákonodarca formuluje kritériá stanovenia ich výšky, a dokonca v dnes účinnom znení právnej úpravy stanovil zákonom ich hornú hranicu. Z tohto dôvodu musí byť poskytnutý všeobecným súdom ako osobitnej a nezávislej zložke štátnej moci široký autonómny priestor na realizáciu voľnej úvahy. Pokiaľ majú potom závery takejto úvahy striktnú oporu vo vykonanom dokazovaní a úvaha všeobecného súdu je vyjadrená v podobe dostatočne, logicky a zrozumiteľne odôvodneného rozhodnutia, iba takýmto postupom môže dôjsť k nastoleniu spravodlivej rovnováhy medzi štátom ako škodcom a na druhej strane fyzickou osobou poškodenou jeho konaním na základných právach. Ak má každý právo na náhradu škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu zaručené v čl. 46 ods. 3 ústavy, potom toto právo nie je možné v konkrétnom prípade zákonom obmedziť, či celkom vylúčiť. Opačný prístup by nerespektoval princíp minimalizácie zásahov do základných práv v podobe ich prípadného obmedzenia a princíp maximalizácie zachovania obsahovej podstaty základného práva (obdobne napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. III. ÚS 165/02 z 19. decembra 2002, obdobne nález sp.zn. II. ÚS 136/02 zo 17. júla 2002, resp. nález sp.zn. II. ÚS 42/01 zo 17. júla 2002 alebo nález sp.zn. III. ÚS 165/02 z 19. decembra 2002). Na druhej strane však ani ústavný súd nespochybňuje potrebu zjednotenia rozhodovania o výške náhrady nemajetkovej ujmy v týchto prípadoch. Toto zjednotenie môže byť však realizované iba dôsledným aplikovaním (okrem iného aj) naznačených kritérií, smerujúc k porovnateľnosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v prípadoch skutkovo obdobných. Rovnako tak nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov či Európskeho súdu pre ľudské práva, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstávam spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ani to však neznamená, že takúto rozhodovaciu prax týchto orgánov by nebolo na mieste nezohľadniť.

32. Na základe vyššie uvedeného tak odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri posudzovaní práva žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nesprávne vyvodil skutočnosti tvrdené a preukazované žalobcom, z ktorých vyvodil nesprávne právne závery a tieto aj nedostatočne odôvodnil.

33. V súdnom konaní žalobca náležite nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ktorý by bol v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Resp. ak aj žalobca preukázal lekárskymi správami a výpovedami svedkov zhoršenie jeho psychického stavu, nezákonné rozhodnutie nemožno vyhodnotiť ako jediné a primárnu príčinu vzniku daných problémov zakladajúcich právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko v súdnom konaní bolo náležite preukázané, že toto nezákonné rozhodnutie nebolo priamym, bezprostredným a zrejým následkom, ktorý by bol navyše v príčinnej súvislosti s požadovanou nemajetkovou ujmov. Ako už správne uviedol súd prvej inštancie, a odvolací súd sa tohto záveru pridrižiava, zodpovednosť na vzniku psychických ťažkostí žalobcu v tomto prípade v nepomerne väčšej miere nesie rozvrátené manželstvo žalobcu a jeho manželky, ako samotné nezákonné rozhodnutie, od ktorého žalobca odvodzoval svoj nárok.

34. Vzhľadom však na nesprávne závery súdu prvej inštancie, ktorý aj napriek uvedenému žalobcovi priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- eur, odvolací súd v súlade s námietkou žalovaného pristúpil v zmysle § 388 C.s.p. s poukazom na § 390 C.s.p. k zmene napadnutého výroku rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalobu aj v tejto časti zamietol.

35. Nakoľko odvolací súd zmenil prvý výrok napadnutého rozsudku a žalobu zamietol, bol povinný v zmysle § 396 ods. 2 C.s.p. rozhodnúť aj o trovách prvoinštančného konania. Na základe zamietnutia žaloby žalobcu v celku (t.j. vo všetkých požadovaných nárokoch žalobcu), možno skonštatovať, že v súdnom konaní bol úspešný žalovaný. Preto v zmysle § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. mu vznikol nárok na náhradu trov prvoinštančného konania, ktoré mu odvolací súd priznal v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 C.s.p..

36. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami

sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

37. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktorý mu odvolací súd priznal v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 C.s.p..

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).